

HORVÁTH ILDIKÓ

Fönt száll, fönn az égen, visszanez, és énekel...*

Én sem volnék, ha nem volnál,
ha te hozzám nem hajolnál,
te sem volnál, ha nem volnék,
ha én hozzád nem hajolnék.

Köt a véred, köt a vérem:
szeretöm vagy és testvérem.
Köt a vérem, köt a véred:
szeretőd vagyok s testvéred.

Osztódom én, osztódotl te.
Só vagy az én kenyerebben,
mosoly vagy a bajuszomon,
könny vagyok a két szememben.

Szellőm vagy, ki megsimogatsz,
viharom, ki szerteszagatsz,
szellőd vagyok, ki simogat,
viharod, ki szétszagatlak.

Ha nem volnék, te sem volnál,
én sem volnék, ha nem volnál.
Vagyunk ketten két szép nyárfa,
s búvunk egymás árnyékába.

**HORVÁTH ILDIKÓ (1967,
Magyarláros) orvos,
Marosvásárhelyen él.
Néhány éve foglalkozik
írással, alkalmoszerűen.
Folyóiratokban, antológi-
ákban publikál.**

Nyeglén írott, apró betűivel ezt a Kányádi-verset véste érettségi-fényké-
pének a hátára, melyen sármosan, teli szájjal nevetett. Anna megrendül-
ten olvasta. Ilyen szépet még nem írtak neki. És mégis fájt. Fájt, mert a *köt
a vérem, köt a véred* valahogy mást jelent... Nemrég tudta meg: azon az isko-
lakiránduláson a busz hátsó ülésén Irmát csókolta, tapizta. S egy ilyen kis-
városba, mint az övék, ez ugye szájról szájra jár... Irma népszerű felsős lány
volt, teltebb, érettebb. Ő meg még csak tizennégy, nem állt készen a feltét-
len testi szerelemre. Majd egy éve jártak együtt, András kitartóan alapozta
szerelmi-szexuális együttléteiket, de a lány nem engedett, a küszöbnél
mindig leállította. Bizonyára nem bírt magával, másnál is próbálkozott...
Anna ezt akkoriban nem érthette, így hát – jól-rosszul – szertefoszlott illú-
zióit pátyolgatta. Pedig istenem, mily szertelen lobogással dúdolták a
Generál dalait: *szeretem a virágaid, szerelem, csupa rőt színű szirom, mintha
felém jössz, meg hogy mióta itt vagy, az a szó, hogy szeretlek, tisztán fénylő szó,
(...) és a dal, neked szól, neked szól...* Elnyűtt pulóvereikben, csöves-nadrágo-
san, heves-hóbortosan rótták az utakat: *hova menjek, hol van már a régi kis-
gyerek? Elmennék, elszaladnék, de félek, elhagynám a szerencsét...* Az ablak
alatt a cartierben felfütyültek egymásnak (*Álmodtam egy világot magam-
nak...*), felszedték Álmost is, összeverődtek valahol, s azt a néhány bakelit-
lemezt nyaggatták, amihez akkoriban hozzá lehetett férni. Álmatagon

* A cím és a dőlt betűs részek Generál-dalszövegek, és Tandori Dezső
Körjáró balladájából valók.

hallgatták az *Imagine-t*, John Lennon halálának évfordulójára gyertyát gyújtottak. Apró szertartásaik valami szép, magasztos ügy részeseivé avatták őket. Állomásokon rostokoltak, zsúfolásig telt vonatokon utaztak, *leginkább úgy nyártól-a-nyárig*. Sátoroztak, hegyet másztak. Egyszer valami KISZ-kirándulásról megszöktette a lányt, s csak úgy csatangoltak a nagyvárosban céltalanul, mígnem nagy sokára stoppal hazakeveredtek... Volt is botrány, szülői megrovás, fegyelmi, még jó, hogy nem csapták ki őket a suliból. Közben tanulás, felvételik, katonaság, egyetem, újabb lányok. Eltávolodás... Anna szerelmes lett egy osztálytársába, rátalált megint a nagy lobogás, s bár mélyen ragaszkodott Andráshoz, szétváltak útjaik. De számontartották egymást, hébe-hóba találkoztak. Egy ilyen alkalommal András nagyot szusszant, és megkérdezte: ki volt az első Igazi? Ő vagy én? És a lány, ifjúsága minden habókos esztelenségével nyers-őszintén kibökte, hogy a Másik.

Több mint harminc év telt el. Épp csempét néztek a férjével az új fürdőszobába, amikor érkezett az sms: András meghalt. Öngyilkosság, akasztás. Annát teljesen letaglózta a hír. Nem lehet, *hoggy ez csak őszi-téli látszat?! András biztosan nem! Még az infarktus is elfogadhatóbb! Érzékenyebb volt, mint gondolnánk? De hát mindenkinek vannak démonai! És mindig van kiút! Lassan őrlődött, készült rá? Vagy hirtelen beszűkölt? Milyen koloncokat cipelt? Milyen roskatag fájdalom terhelte? Betegség, megalázás, szégyen, közöny, szeretetlenség? A munkahelyén vesztette el a talajt, vagy a házassága fulladt ki? A férjével is beszéltek róla... *sose csak-egyek vagyunk, mindig, mi feljön, van az alján...* Néhány suta sor a nővérenek... Felhívta telefonon a Másikat is, hátha tud valami magyarázatfélét. De csak a döbbenet, a találgatás... Kívülállóak vagyunk. Szépkorú pszichológus barátnője mondta egyszer: minden embernek joga van az életétől megválni... No de András!*

Pár napra rá hunyt el Tandori Dezső. A tandoris évfordulók most már örökre egybefonódnak András halálával. *Hiányozni fog majd a nyárnak...*

Rég külföldön éltek, egyetemi tanár volt, igazgató, két gyönyörű lánya, csinos felesége. Néhány éve itthon jártukban beugrottak Anna munkahelyére, vidámak voltak, lazák, nevetősek. Úgy tűnt, minden rendben. Utána Facebookon is bejelölték egymást. Legutóbb negédes családi képeket posztolt, aztán egyszer csak törölte magát...

Teltek a hetek, zajlott az élet, *mintha csak rádiója szólna valaminek, amire várunk*. Anna bevásárláskor egy lázasan csókolózó párba botlott, s bevilant, ahogyan Andrással anno a Gellérthegyen majd minden padot végig-hemperegtek, és már-már lázongva, polgárpukkasztóan csókolóztak égen és földön... És az évekkel későbbi tétova próbálkozása... Akkoriban hagyta el Annát az a Másik. András már megállapodni vágyott, családot, gyereket

akart, az esküvőt tervezte. Hacsak... Furcsa egy leánykérés volt, életében az első. Nagy melegség járta át, valamiféle hála. Nem fogadhatta el. Bár még sajgott ott belül, valami nagy lobogás vágya szunnyadozott benne. S most váratlanul, mint baljós álmok emléke, egykori döntésének terhe nehezedett rá...

Este a férjével filmet néztek, s egy jelenetről hirtelen eszébe jutott: jó néhány éve egy zajos délutánon csörgött a mobilja, András érdeklődött, hogy vannak... Kínosra sikeredett a beszélgetés, rosszkor tárcsázott, épp valami nagycsaládos cuccban volt benne nyakig. Jóvá kellett volna tenni...

Később Álmost is felhívta. Nem is tudta, hogy barátok maradtak. Ott volt a temetésén. Krónikus munkahelyi zaklatás, álmatlan éjszakák, nyugtatók, bekattanás... Nem, nem a munkahelyén, otthon, a garázsban... Jó volt beszélgetni vele, ugyanaz a csibészes hang, mint anno, ugyanaz a keserédes nevetés... Istenem, Álmos, *csak egy nagy átejtés vagyunk?*

Igen, a régi arcok! Irmáról is tudott ezt-azt, egy városban laktak, családja volt, két szép lánya, közös barátaik. Összefutottak néha.

Intermezzo, régvolt emlékek... Az élet persze részvétlen továbblandolt. Annának ritmikus élete volt, gyerekei, jó fej férje, közlgő ezüstlakodalma. Az évfordulóra kipoztolt egy házasság-verset. Érkeztek a lájkok, kommentek, gratulák, fotók, virágok... És mintegy sorsfintorként, Irma versajándéka. Egy rég bevált klasszikus: *Én se volnék, ha nem volnál...*